

deres Menigheder inddeelt sognviis; jeg mener, at man maa vælge et Ord, som passer for alle Troesfamsfund. Naar der bliver Spørgsmaal hos Jøder eller Reformerte, hvor deres Sogn er, saa troer eg, at de vil svare, vi have intet Sogn som Troesfamsfund, vi have ingen Sognepræst; naar man derimod vil spørge dem, hvem der er Menighedens Præst, saa veed de de det strax, og Menighed kan ogsaa for Folkekirkens Vedkommende bruges i samme Forstand som Sogn. Jeg troer altsaa, at man moa sætte „Menighed“ ind, for at Bestemmelserne kan komme til at gjælde for de forskjellige Troesfamsfund. Med Hensyn til § 5 er der indvendt endeel mod den Troløvelse, som der er foreskrevet; jeg nægter ikke, at jeg ogsaa hellere saae, at den ikke stod der, idet jeg tildeels kan være enig med den høitærede Cultusminister i, at det er en Bestræbelse efter at beholde et vist kirkeligt Skin, skjøndt man opgiver den kirkelige Virkelighed, men naar Paragraphen bliver affattet saaledes, at saavel vedkommende Præst som vedkommende Brudfolk har det i deres egen Villie, om de ville benytte denne Form eller Brudfolkene vilde gaae til den reent borgerlige Act, som er foreslaaet, saa kan jeg ikke see, at der kan være meget derimod at indvende. Derimod maa jeg rigtignok med den ærede Ordfører erklære mig uenig i Forslagsstillerens Betragtning med Hensyn til Præsternes frie Villie. Den ærede Forslagsstiller meente, at Præsterne maatte nødvendigviis have Ret til at fordre Frihed for, om de ville udføre de Forretninger, der omtales i §§ 4 og 5, eller om de ikke ville, og som Grund herfor beraaber han sig paa, at Præsterne som Menigheds Medlemmer maa have samme Troesfrihed som de andre; men der er en lille Slutningsfeil deri, idet Præsterne jo ikke staae her, hvor der er Spørgsmaal om at udføre disse Handlinger qua Menighedens Medlemmer, men de staae her qua Præster for dette Troesfamsfund, de maae vistnok have gyldigt Krav paa Troesfrihed, men kommer det i Strid med deres Embeds-

pligt som Præster, saa har de ikke anden Udvei til at skaffe sig denne Frihed end at nedlægge deres Embeder. Naar Kirken har paalagt sine Præster en Pligt, saa maae de nødvendigviis være bundne til at opfylde den saalænge de ville vedblive at være Præster, og ville de havde deres Troesfrihed, og deres Troe byder dem at modsætte sig hvad der er paalagt, saa have de ikke anden Udvei, end at nedlægge deres Præste-Embeder. Derimod vil jeg naturligviis holde paa, at Frihed i disse to Spørgsmaal indrømmes dem ved Lov; det er billigt, at i disse Tilfælde, som her omtales, denne Frihed til at indlade sig paa Forretningen, eller ikke, bliver givet dem, og deri er jeg altsaa fuldkommen enig med den ærede Forslagsstiller.

Ordføreren: Jeg skal ikke gaae ind paa de Indvendinger, som ere blevne fremførte imod Udvalgets eller rettere Cultusministerens Forslag. Disse Indvendinger ville vi nemlig i sin Tid, naar dette Forslag kommer under Behandling, atter komme til at drøfte. Forsaavidt den ærede Forslagsstiller, hvis Forslag vi nu behandle, har opstillet Formodninger om de Hensyn, som ligge til Grund for adskillige Bestemmelser i Udvalgets Forslag, da skal jeg heller ikke imødegaae disse; thi jeg troer virkelig, at, ligesom det ikke i og for sig har sin Rigtighed med disse Formodninger, saaledes vil den ærede Forslagsstiller ved nærmere rolig Overveielse vistnok selv erkende, at det ikke er rigtigt, at han har fremført saadanne Formodninger om Hensigter, Udvalget skulde have havt. Jeg gaaer da over til det foreliggende Forslag, og befinder mig idag i den samme, og muligt i en endnu større Forlegenhed, end jeg var, da jeg første Gang tog Ordet, thi dette Forslag indeholder i Grunden to Forslag; det ene er Forslagsstillerens, saaledes som det i Almindelighed vil blive forstaaet, og det andet er Forslaget, saaledes som det er forstaaet og fortolkes af den ærede Forslagsstiller. Dette fremkalder nogen Banskellig-